

Анонім

Слово о пълкѣ Игоревѣ, Игоря, сына Святъславля, внѣка Ольгова

Не лѣпо ли ны вѣшетъ, братіе,
начяти старыми словесы трѣдныхъ повѣстѣи
о пълкѣ Игоревѣ,
Игоря Святъславлича?
Начати же ся тѣи пѣсни по вылинамъ сего времени,
а не по замышленію Бояню.
Боянъ во вѣщїи,
аще комѣ хотяше пѣснь творити,
то растѣкашеться мыслію по древу,
сѣрымъ вѣлкомъ по земли,
шизымъ орломъ подъ облакы.
Помняшеть бо, рече, пѣрвыхъ временъ Ѹсовїцѣ —
тогда пѣщашеть Т соколовъ на стадо лебедѣи:
которыи дотечаше,
та преди пѣснѣ пояше
старомѣ Ярославѣ,
хравромѣ Мстиславѣ,
иже зарѣза Редедю предъ пълкы касожьскыи,
красномѣ Романови Святъславличю.
Боянъ же, братіе,
не Т соколовъ на стадо лебедѣи пѣщаше,
нѣ своя вѣщїа прѣсты на живая струны вѣскладаше,
они же сами княземъ славѣ рокоташѣ.

Почнемъ же, братіе, повѣсть сію,
отъ стараго Владимира до нынѣшняго Игоря,
иже истягнѣ Ѹмъ крѣпостію своєю
и поостри сердца своего мѣжествомъ;
наплѣннвѣся ратнаго дѣха,
наведе своя храврыя пълкы
на землю Половѣцькѣю

Слово про похід Ігорів, Ігоря, сина Святослава, внука Олега

(Ритмічний переклад)

Чи не гоже було б нам, браття,
почати старими словами ратних повістей
про похід Ігорів,
Ігоря Святославича?
Початися ж оцій пісні по билицях часу нашого,
а не за вимислом Бояна.
Боян-бо віщій,
якщо кому хотів пісню творити,
то розтікався мислю по древу,
сірим вовком по землі,
сизим орлом під хмарами.
Споминав він, кажуть, давніх часів усобиці —
тоді напускав десять соколів на стадо лебедиць:
котру сокіл доганяє,
та перша пісні співає
старому Ярославу,
хороброму Мстиславу,
який зарізає Редедю перед полками касозькими,
красному Романові Святославичу.
Боян же, браття,
не десять соколів на стадо лебедиць пускає,
а свої віщі персти на живій струні накладає,
і вони самі князям славу рокотали.

Почнем же, браття, повість оцю
від старого Володимира до нинішнього Ігоря,
який укріпив ум силою своєю
і вигострив серця свого мужністю;
сповнившись ратного духу,
навів свої хоробрі полки
на землю Половецькую